

Respirația existenței ca un omagiu

Gerra Orivera

Am trăit veșnicia fluturelui

nu trebuie să bat la ușă pășesc în mine inocent smerenii
cu genunchii tociți pleacă în pelerinaj prin atomii
care strigă numele meu separat mă împarte chemarea unicului
tuturor solvența iubirii e binecunoscută axioma
e plină de fluturi eu polenul penetrez aerul cu omagii subtile
puțin câte puțin templul soarelui își multiplică arhitecturile stranii
în arterele timpului meu
sânguința de-a fii ar ajunge dacă incisivii cunoașterii nu s-ar toci periodic
învăț odată cu frământatul lutului să înod luceferi
la încheietura brațelor aerul miroase a prunc alăptat proaspăt
în căuș nu caut urma arginților nici linia norocului
îmbrățișarea nu-i virusată de îndoială pentru mine muntele
chiar sare în mare dar e muntele meu
mustește de prometei îi recunosc după incandescența atingerii
indiscutabil zborurile vor avea altitudinea credințelor
chiar de-aș putea să donez supernovele
din falange (notarii n-au tipizate pentru idealiștii irecuperabili)
gravitația
ar învinge pe cel ce nu simte văzduhul din piatră
peste umărul vulturului zeic m-am lăsat privit de abis
mi-am adunat genunchii din scoică
sub binecuvântările tale am lăsat la apă corăbii expediția spre centru
(spre el/ea/eu ca lumină sau ca perfecțiune energetică)
se pregătește minuțios de milenii
tridentul va să-mi despice spaimele necruțător
până la măduvă
mări impudice au început să-mi adoarmă în palme
un fel de melodie a tăcerilor astrale mi-a îngerit visele
le-am agățat ca pe ștergare deasupra ușii
să-mi vegheze icoanele

lumina din oamenii mi-a luat cu asalt sufletul
redută gata să predea cetatea

dizolvările mele astrale mi-au rătăcit spațiul și doar aerul
lasă în urmă amintiri suave cu miros de busuioc

așezându-se-n cruce